

Talousjohtaja Happy Ayo on alhaalla vasemmalla.

Ystävät hyvät!

22.2.2014

Aika on kulunut nopeaan tahtiin viime kirjeen jälkeen. Joulukuussa sairastin (Katri) malarian ja Visa sitkeän flunssan. Meillä oli rentouttavat viikot joulusta loppiaiseen aikuisten lastemme kanssa. Lähinnä pysyimme kotona Morogorossa, kävimme kirkossa ja vietimme aikaa lähettitovereiden kanssa. Ennen lastemme lähtöä menimme Sansibarille pariiksi päiväksi.

Heti joulun jälkeen Morogoron hiippakunnan talousjohtaja mama Happiness Ayo kutsui meidät vierailulle kotiinsa. Hän tuli autollaan meitä vastaan eräälle isolle tielle, koska täällä vain isoilla kaduilla on nimet, emmekä osanneet muuten perille. Paikalla oli hänen miehensä, perheen kaksi poikaa, miehen sisko ja heidän luonaan asuva sukulaistytty. Vanhempi perheen pojista oli lomalla. Hän käy yläkoulu Arushassa (800 km päässä) sisäoppilaitoksessa. Mama Ayo ja hänen miehensä ovat kotoisin Arushan seudulta, mutta he ovat asuneet jo parikymmentä vuotta Morogorossa. Talo oli viehättävä, pienehkö, mutta valoisa. Tyypillisessä tansanialaisessa talossa olohuone ja ruokatila ovat samaa tilaa. Keittiö on erikseen, ja olohuoneesta johtaa käytävä, jonka varrella ovat makuuhuoneet. Käytävän ja keittiön ovet pidetään vierailun ajan suljetuina ja niihin ei mennä.

SUOMEN LÄHETYSSEURA

Ruokailu aloitetaan aina rukouksella. Meille tarjottiin alkupalaksi kanakeittoa. Ruoka oli tyyppistä juhlaruokaa, riisiä pilaun muodossa (paistettuna ja maustettuna), keitettyä pinaattia ilman mausteita, keittobanaania, joka maistuu lähinnä perunalta, liha-tomaattikastiketta, kurkkua ja tomaattia. Jälkiruoksi hedelmäsalaattia: banaania, vesimelonija mangoa. Ruoan kanssa juotiin vettä tai limsaa. Keskustelimme erilaisista kulttuureistamme ja taustalla oli avoinna televisio, jonka ruudulla pyöri VHS-laitteen kautta Boney M-yhtyeen joulukonsertti. Talon pihalla oli tornimainen, monikerroksinen kanala. Lähtiessämme meidän piti aivan välttämättä ottaa mukaamme tiu eli 30 kananmunaa. Olimme vieneet tuliaisiksi sokeria, teetä ja pojille kirjoitustarvikkeita.

Käytännössä silloin, kun haluamme täällä syödä tyyppisintä tansanialaista ruokaa, ugalia, pyydämme apulaistamme tekemään sitä kotona. Tansanialaiset ovat vieraanvaraisia ja vieraille tarjotaan usein ruokaa. Emme kuitenkaan koskaan saa ugalia, koska se on liian arkista tarjottavaksi. Meille tarjotaan aina riisiä, valkoista riisiä keitettynä, tai pilautta.

Työt sujuvat. Minä (Katri) näin paljon vaivaa saadakseni Dodomasta uskonnonopettajille yläkoulun uskontotuntien opetussuunnitelmia. Olemme käyneet viidestä rovestikunnasta kolmessa yhdessä paikallisten pastoreiden, Maryn ja Paulon kanssa kouluttamassa opettajia. Kerromme kristillisen kasvatuksen merkityksestä ja nuoruusajan erityispiirteistä. Pastorit Mary ja Paulo opettavat, miten oppitunti suunnitellaan ja miten opetussuunnitelmaa käytetään. Kaikissa koulutuksissa on ollut yli 20 osallistujaa, pappeja, evankelisteja ja opettajia. Opettaminen on useimmille uusi aihe, ja meitä on pyydetty tulemaan uudelleenkin opettamaan opettamista. Nuorisotyössä suunnitteleme hiippakunnan projekti- ja suunnittelusihteerin mama Tabitha Kilatun kanssa koulutusta, missä nuorisotyön vastuunkantajia opettaisi tekemään yhdessä alueellaan pienimuotoista tuottoisaa bisnestä, jolla nuorisotyötä rahoitetaan. Tiedottajana olen kirjoittanut aika paljon, ja matkustanutkin. Juttuja ja kuvia on ilmestynyt lähinnä Lähetysanomissa, Kirkossa ja kaupungissa ja Suomen Lähetysseuran nettisivuilla. Täällä riittää mielenkiintoisia aiheita lähetystyöntekijöiden ja kumppaneidemme työstä, ja ihmisten tarinoista. Olen ottanut värikopioita useista tekemistäni jutuista. Tytär käänsi ne englanniksi ja olen teipannut ne hiippakunnan ilmoitustaululle ja siitä on tullut kiitosta. Valokuvaamisesta on tullut myös uusin harrastukseni.

Minä (Visa) olen käyttänyt paljon työpäiviä uuden budjettivuoden 2014 käynnistämiseen ja edellisen raportointiin. Summia, suunnitelmia, arvioita, strategisten painopisteiden etsimistä. Tämä kaikki tapahtuu yhteistyössä kumppanihiippakuntien, lähettien, esimiehen ja Helsingin pääkonttorin kanssa. Netti, skype ja sähköposti ovat työvälineitäni, mutta ilman säännöllisiä kasvokkain tapaamisia eivät asiat mene eteenpäin. Minulle on työssä mahdollisuus nähdä niitä tuloksia, joita suomalaisten lahjoittamalla rahalla saadaan täällä aikaan. Teologista koulutusta, nuorisotyötä, heikoimpien auttamista, evankelointia ja kumppaniemme hallinnon vahvistamista, vain joitain mainitakseni. Kiitos avustanne! Suomalaisia arvostetaan täällä ja heidän puolestaan myös rukoillaan paljon.

Olemme olleet Luojan huolenpidon alla, Jumalan kämmenellä sillä tavalla, että olemme saaneet elää kovin turvallisesti täällä. Mitään ei ole varastettu, onnettomuuksia olemme nähneet lukemattomia kertoja, mutta emme ole joutuneet osallisiksi niihin ja sairauksiakin vain vähän. Rukoilemme edelleen turvaa ja rauhaa eloa ja oloa. Toivomme esirukouksianne kaikkien lasten ja nuorten puolesta. Monilla asiat ovat hyvin, toisilla hymyn taakse kätkeytyy pelkoa ja turvattomuutta. Haastattelin (Katri) kahta 18-vuotiasta maasaitytöä. He saivat käydä edelleen koulua, mutta sillä ehdolla että selviytyvät luokalta toiselle. Jos he epäonnistuvat, he joutuvat naimisiin. Haastattelun lopuksi toinen kysyi minulta: -Oletko sinä tuon miehen ainoa vaimo? Tytön suurimmat unelmat olivat saada olla tulevan miehen ainoa vaimo, ja saada opiskella sairaanhoitajaksi. Kristittyinä elämisen merkitys oli heille selvää. ”Emme palvo ja pelkää enää ketään johtajaa, ihmistä, vaan kaikki yhdessä uskomme ja palvomme Jeesusta Kristusta.”

Terveisin Morogorosta Visa ja Katri. P.O.Box 1576 Morogoro Tansania.

Anna tiesi Herran haltuun, turvaa häneen. Hän pitää sinusta huolen, Ps. 37:5.

Opiskelijanuoret ovat Mjimweman kirkossa.

SUOMEN LÄHETYSSEURA